wõttis silma, neljandamalt kõrwa, wiimselt naise ello. Tõeste teña on üllekohtune!»

Teña on tark ja kuulsast wäggewast sugust!« ütles perdikana.

Pärrast üllemal rägitud salla nõuopiddamist kambris astus kuningas lõukoer jälle kohto-tuppa, kus ühhel pool Reinowadderi sõbrad, teisel pool waenlased seisid. Kuningas räkis waljo sõnaga: «Reinowadder! kuis wõid sa Argpükst taymist wobbandada? kuis sedda ärrasalgada, et teña werrise pä miño kätte läkkitasid?«

„Armoline kuningas!« ütles Reinowadder: „Kuulge essiteks miño wabbandust; arwate mind süüdlaseks, siis tehke malle silmapilgul otsa, et äddast ja murrest peasen. Ülleanneto Kohhekel on miño kallima warra paigale pannud; sellepärrast kautas wagga Argpüks ello. Sure ussaldamise läbbi ollen sõbra ja warra korraga kautanud.

Suudmõda ütles: „Ärge eitke sellepärrast meelt! Ehk wõime kaddunud warra üllesleida, kui meile kulutate, mis ollete kautanud?«

Reinowadder üdis: „Kui wabbandusega kohto alt peasen, tahhan ma tüddimata kõik maad ja rigid läbbi käia, kunni kalli warra üllesse leian, ehk peaksin isse seal jures otsa leidma.« —

10.

„Oh miño auus kuningas ja armoline issand!« alustas Reinowadder juttu. „Andke lubba rahwa

kuuldes üllestunnistada, mis andeid ma teile saatsin. Miño tahtmine olli hä, ehk kül teile suremat kassu sest ei sanud. Essimene kallis ande olli üks penemast kullast tehtud sõrmus. Sõrmukse sissepole külle peale ollid kolm Ebrea kele sõña kirjutatud, mis kegi meie maal ei oskanud tähhendada; agga üks kulus tark meister Inglismaal, kes kõik rahwakeled ja kirjad Ma peal tunneb, tähhendas mulle salla-kirja. Meister ütles, kui sõrmukse kirja olli luggenud: Sõrmukse sisse kaewatud niñed töi Noa peeg Set Paradisist. Kes sedda sõrmust sõrmes kannab, se ei lange ial äddaohtu, teñasse ei püdu mürrastamine, wälk egga nõidus; teña rahholised ellopäwad kestawad pikkale. Wäljaspool sõrmukse külles olli üks kiwwi, mis otsego päike ülgas, ösel küünla assemel walgust andis, et seal jures kirja wõis luggeda. Niñetud kiwwil olli pealegi suur imewäggi sees, ta teggi aiged terweks, agga surma wasto ei olnud teñast abbi. Sõrmukse perremees wõis Ilma maad läbbi käia, ei sanud weissi egga tulluke teñasse putuma, ei pettus tedda eksitama egga waenlase wõimus paelotama. Sõrmukse kiwwi wäggi wõttab surmarohhu wõimuse ja kautab waenlased, et kõik sõrmukse kandjat peawad armastama. Selle kalli sõrmukse, kelle wägge miño nõdder keel ei jõua tunnistada, leidsin waña kaddunud issa pärrandusest ja tahtsin kuningale sata. Kelle sõrm wõis muido nisuggune sõrmukse wäärt olla?

„Teiseks saatsin oma Kohhekellaga sõlle ja

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1851, lk. 35